

Arrest

nr. 153 685 van 30 september 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Deense nationaliteit te zijn, op 29 juni 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 8 mei 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 6 juli 2015 met referentienummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 augustus 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 september 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster trad op 19 augustus 2014 in het huwelijk met F.N.G., een Canadese onderdaan.

1.2. Op 17 november 2014 diende verzoekster een aanvraag tot afgifte van een verklaring van inschrijving in en verzocht haar echtgenoot om de afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging nam op 8 mei 2015 in antwoord op verzoeksters verblijfsaanvraag de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen, die verzoekster op 2 juni 2015 werden ter kennis gebracht, zijn gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 51, § 2, 2e lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verklaring van inschrijving, die op 17.11.2014 werd ingediend door:

Naam:[C.L.C.]

Nationaliteit: Denemarken

[...]

om de volgende reden geweigerd:

Betrokkene voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als burger van de Unie.

Betrokkene diende op 17.11.2014 een aanvraag van verklaring van inschrijving in als beschikker van voldoende bestaansmiddelen (art. 40 §4, 1e lid, 2° - wet 15.12.1980) en legde ter staving van die aanvraag volgende documenten voor: een bewijs van ziekte- en invaliditeitsverzekering, een studieattest van KVUC Kopenhagen en een bewijs van inkomsten uit studiefinanciering en eventuele lening.

Als beschikker van voldoende bestaansmiddelen moet betrokkene, naast het voorleggen van een bewijs van geldige ziekteverzekering, aantonen dat zij voldoende inkomsten heeft om te voorkomen dat hij ten laste zal komen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk (art.40 §4, 1e lid, 2° van de wet 15.12.1980 en 50, §2, 4° van het KB van 08.10.1981). Deze bestaansmiddelen moeten, overeenkomstig art. 40 §4, tweede lid van de wet van 15.12.1980, minstens gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. In het kader van de evaluatie van die bestaansmiddelen moet er rekening gehouden worden met de persoonlijke situatie van betrokkene, waarbij onder meer de aard en de regelmaat van de inkomsten (en het aantal personen ten laste).

Uit het dossier kunnen we afleiden dat betrokkene bepaalde cursussen volgt aan KVUC te Kopenhagen. Hoe betrokkene echter haar hoofdverblijfplaats en hoofdbelangen in België combineert met haar studies in Kopenhagen is niet duidelijk. Betrokkene maakt op geen enkele manier aannemelijk hoe zij dit praktisch regelt en combineert. Indien zij daadwerkelijk de cursussen volgt in Kopenhagen, is het niet duidelijk waarom zij verblijfsrecht nodig heeft in België. De afstand tussen de woon- en studieplaats doet ook de vraag rijzen of betrokkene nog wel degelijk studeert in Kopenhagen en bijgevolg de inkomsten uit studiefinanciering en studielening nog ter beschikking heeft. Het is wel mogelijk dat betrokkene deze cursussen online via afstandsonderwijs volgt maar dat blijkt niet uit het dossier.

Voor zover er toch zou kunnen bevestigd worden dat betrokkene effectief nog steeds student is en zij haar woon- en studieplaats kan combineren, moet worden vastgesteld dat de bestaansmiddelen niet voldoende zijn om te voorkomen ten laste te komen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk. Zij legt bewijzen voor van een studiefinanciering en studielening. Het totaal van deze inkomsten (als we aannemen dat zij deze beide inkomsten daadwerkelijk maandelijks ontvangt) is echter niet voldoende om te voorkomen ten laste te komen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk. Het bedrag (omgerekend naar euro) ligt immers onder het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend als persoon met gezinslast. Betrokkene heeft immers ook een echtgenoot ten laste.

Betrokkene voldoet bijgevolg niet aan de voorwaarden van art. 40 §4 van de wet van 15.12.1980 waardoor het verblijfsrecht als beschikker van voldoende bestaansmiddelen niet kan worden toegestaan.

Overeenkomstig art. 7 eerste alinea, 2° van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen wordt aan de betrokkene het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 dagen aangezien zij in het Rijk verblijft buiten de gestelde termijn gezien het verblijf van meer dan 3 maanden als beschikker van voldoende bestaansmiddelen aangevraagd op 17.11.2014 haar geweigerd werd en dat zij niet meer toegelaten of gemachtigd is om hier te verblijven op basis van een andere rechtsgrond."

Dit zijn de bestreden beslissingen.

1.4. Verzoekster diende op 27 juli 2015 een nieuwe aanvraag tot afgifte van een verklaring van inschrijving in.

2. Over de ontvankelijkheid

Ambtshalve dient erop gewezen te worden dat, overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet slechts voor de Raad gebracht kunnen worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Parl.St. Kamer*, 2005-06, nr. 2479/001, 118) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip belang kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT en G. DEBERSAQUES, *Raad van State. Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413).

Opdat zij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoekster gegriefd is door de bestreden rechtshandelingen en dat zij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissingen moet verzoekster bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren.

Het belang dient te bestaan op het ogenblik van de indiening van het verzoekschrift en dient ook nog te bestaan op het ogenblik van de uitspraak.

Het is niet betwist dat verzoekster op 27 juli 2015 een nieuwe aanvraag tot afgifte van een verklaring van inschrijving indiende en zij, conform artikel 50, tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het koninklijk besluit van 8 oktober 1981) in het vreemdelingenregister werd ingeschreven en tot een verblijf in het Rijk is toegelaten in afwachting van een beslissing omtrent haar nieuwe aanvraag. Het bevel om het grondgebied te verlaten dat haar op 2 juni 2015 ter kennis werd gebracht is derhalve impliciet doch zeker opgeheven. Verzoekster kan immers niet terzelfder tijd zijn onderworpen aan een bevel om het grondgebied te verlaten en zijn toegelaten tot een tijdelijk verblijf in afwachting van een beslissing omtrent haar verblijfsaanvraag. Er blijkt dan ook niet dat de eventuele vernietiging van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten verzoekster in casu nog tot voordeel kan strekken. Verzoekster weerlegt deze vaststelling niet en toont niet aan dat zij nog een actueel belang heeft bij de nietigverklaring van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten.

Het beroep is onontvankelijk in de mate dat het is gericht tegen de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten van 8 mei 2015.

3. Onderzoek van het beroep gericht tegen de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

3.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van artikel 50, § 2, 4° van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsverplichting, van de hoorplicht en van de rechten van verdediging. Zij betoogt tevens dat een manifeste beoordelingsfout werd gemaakt.

Zij verschaft de volgende toelichting:

“1.

Artikel 2 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dat dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen. Terwijl artikel 3 van deze wet voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Daarbij moet volgens dit zelfde artikel de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat deze pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing.

Dat dient te worden opgemerkt dat de motivatie in de bestreden beslissing evenwel niet afdoende is.

Dat in elk geval sprake is van een manifeste beoordelingsfout door verweerder en van schending van de zorgvuldigheidsplicht.

2.

Dat verweerder in de bestreden beslissing stelt dat verzoekster op geen enkele manier zou aannemelijk maken hoe zij haar studies in Kopenhagen combineert met een hoofdverblijfplaats in België en dat de inkomsten ingevolge studiefinanciering en studielening niet voldoende zijn om te voorkomen ten laste te komen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

3.

Verzoekster merkt in eerste instantie op dat verweerder heeft nagelaten verzoekster uit te nodigen alsnog bijkomende stukken neer te leggen waaruit blijkt dat zij haar studies in Kopenhagen perfect kan combineren met een hoofdverblijfplaats in België gezien deze studies verlopen via e-learning (cf. verklaring KVUC dd. 17.06.2015).

Dat derhalve verweerder geenszins een weigeringsbeslissing kon nemen zonder zich voorafgaandelijk te informeren bij verzoekster.

Dat derhalve er sprake is van schending van de zorgvuldigheidplicht nu verweerder voorafgaandelijk onvoldoende onderzoek heeft verricht.

4.

Dat verweerder in de bestreden beslissing nalaat rekening te houden met het art. 50§2,4e a) van het K.B. van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Dat immers in het art. 50§2,4e , a) van het K.B. van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen het volgende gesteld wordt:

“ Art. 50§2 4°, a) : burger van de Unie bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° van de wet :

a) het bewijs van voldoende bestaansmiddelen, waarbij onder andere een invaliditeitsuitkering, een vervroegd pensioen, een ouderdomsuitkering of een uitkering van de arbeidsongevallen- of beroepsziektenverzekering in aanmerking worden genomen. Zowel middelen waarover de burger van de Unie in eigen hoofde beschikt, als bestaansmiddelen die hij daadwerkelijk verkrijgt via een derde, worden in aanmerking genomen.

Dat derhalve in deze bepaling uitdrukkelijk gesteld wordt dat “de bestaansmiddelen die hij daadwerkelijk verkrijgt via een derde” worden in aanmerking worden genomen als bewijs van voldoende bestaansmiddelen.

Dat verzoekster er op wijst dat zij te Gent samenwoont met haar echtgenoot, de heer [G.F.], die eveneens over inkomsten beschikt ingevolge zijn professionele activiteiten (cf. “Statement of Business or Professional Activities”, stuk 3).

Dat derhalve verweerder in de bestreden beslissing geenszins verduidelijkt waarom, overeenkomstig art. 50§2,4e , a) van het K.B. van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, de inkomsten van verzoeksters echtgenoot niet kunnen beschouwd worden als bestaansmiddelen die zij daadwerkelijk verkrijgt via een derde.

Dat er derhalve sprake is van schending van de motiveringsplicht.

Dat verweerder in elk geval, alvorens een beslissing te nemen, heeft nagelaten zich voldoende te informeren minstens verzoekster mondeling te horen hieromtrent.

Dat de beslissing dient te steunen op een correcte feitenvinding. Het bestuur dient zich zo nodig voldoende te informeren om met kennis van zaken een beslissing te nemen.

Dit is in casu niet gebeurd.

5.

Dat het artikel 50§2,4e van het K.B. van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de motiveringsplicht, de zorgvuldigheidsverplichting, de hoorplicht en verzoeksters rechten van verdediging door verweerder ernstig werd geschonden."

3.2. Verweerder repliceert als volgt:

"Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de formele motiveringsplicht, zoals voorzien in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, tot doel heeft de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid de juridische en feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen in de akte op te nemen en dit op een afdoende wijze. (R.v.St., 6 september 2002, nr. 110.071; R.v.St., 19 maart 2004, nr. 129.466; R.v.St., 21 juni 2004, nr. 132.710).

Het begrip "afdoende" houdt in dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. (R.v.V., 5 juni 2012, nr. 82.466)

Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat de determinerende motieven, op grond waarvan de bestreden beslissing en het bestreden bevel zijn genomen, worden aangegeven. Er wordt immers met verwijzing naar artikel 40, §4 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 51, §2, lid 2 en 50, §2, 4° van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 op een duidelijke en uitvoerige wijze aangegeven waarom het verblijf van meer dan drie maanden wordt geweigerd.

Uit de in het verzoekschrift geuite kritiek blijkt dat verzoekster de determinerende motieven genoegzaam kent zodat in casu het voornaamste doel van de formele motiveringsplicht is bereikt.

Verzoekster toont geen schending aan van de formele motiveringsplicht.

"Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen". (R.v.V., 29 maart 2012, nr. 78 303)

De stukken 2 en 3 die verzoekster bij haar verzoekschrift voegt, worden thans voor de eerste maal voorgelegd aan verwerende partij, hetgeen ontegensprekelijk blijkt uit het administratief dossier.

Er moet dienaangaande worden benadrukt dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van een beslissing kon beschikken. Het bestuur kon op het moment van het tot stand komen van de bestreden beslissing geen rekening houden met de nieuwe overtuigingsstukken die verzoekster voegt bij haar verzoekschrift. Deze stukken kunnen derhalve niet dienstig worden aangevoerd. (RvS, 1 september 1999, nr. 81.172; RvS, 19 november 2002, nr. 112.681)

Bijgevolg, kan verzoekster niet ernstig voorhouden dat het kennelijk onredelijk of foutief zou zijn van verwerende partij om met die stukken en het inkomen van de echtgenoot van verzoekster geen rekening [te houden], wanneer zij ter zake zelf nalaat de stukken over te maken.

Waar zij stelt dat verwerende partij heeft nagelaten haar uit te nodigen om alsnog bijkomende stukken voor te leggen en aldus alludeert op de hoorplicht, dient te worden opgemerkt dat de thans bestreden beslissing werd genomen in het kader van een aanvraagprocedure en dat verzoekster dus wel degelijk de mogelijkheid heeft gehad om op een nuttige wijze voor haar belangen op te komen. Van verzoekster mag redelijkerwijze worden verwacht dat zij ieder stuk dat zij nuttig acht voor de beoordeling van haar verblijfsaanvraag en waarvan zij van mening is dat dit een invloed zou kunnen hebben op de inhoud van de beslissing, zou voorleggen aan verwerende partij.

Verzoekster kan evenwel niet ernstig voorhouden als zou verwerende partij indien zij het voornemen heeft om een weigeringsbeslissing te nemen op basis van de stukken voorgelegd in het kader van een

aanvraag, zich voorafgaandelijk alsnog zou dienen te informeren bij verzoekster teneinde haar de mogelijkheid te geven om desgevallend bijkomende stukken voor te leggen. Het betoog van verzoekster faalt.

Louter ten overvloede, dient met betrekking tot de het tweede stuk te worden opgemerkt dat een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing aantoont dat verwerende partij rekening heeft gehouden met de mogelijkheid dat verzoekster afstandsonderwijs volgt.

Uit wat voorafgaat, blijkt dat verzoekster met haar betoog niet aantoont met welke feiten en elementen die verwerende partij kende op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen zij geen rekening zou hebben gehouden, noch dat zij die niet correct zou hebben beoordeeld. Zij toont evenmin aan dat er sprake is van een kennelijke wanverhouding tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van die beslissing.”

3.3. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden is gebaseerd op twee overwegingen.

Allereerst wordt uiteengezet dat het feit dat verzoekster in België verblijft en is ingeschreven als student aan een in Kopenhagen gevestigde onderwijsinstelling “*de vraag [doet] rijzen*” of zij nog wel degelijk studeert en bijgevolg nog beschikt over de door haar aangetoonde inkomsten die voortvloeien uit een studiefinanciering en een studielening. Verweerder voegt hier nog aan toe dat verzoekster niet duidelijk maakt op welke wijze zij kan studeren in Kopenhagen terwijl zij in België verblijft.

In dit verband kan slechts worden gesteld dat de verdenking die in casu wordt geuit geen afdoende motief is om een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden te onderbouwen. Er moet in dit verband worden aangegeven dat verzoekster op 18 november 2014, bij een woonstcontrole, duidelijk verklaarde dat zij online studeerde en dat zij bij haar aanvraag tot afgifte van een verklaring van inschrijving documenten voegde waaruit haar inkomsten blijken en er geen enkel stuk voorligt dat toelaat te besluiten dat enige uitkering werd of kan worden stopgezet omdat zij studies in Denemarken combineert met een verblijf in België.

Verder moet worden benadrukt dat in geen van de door verweerder in de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden aangehaalde wets- of reglementaire bepalingen is voorzien dat een burger van de Unie die een recht op verblijf als beschikker van voldoende bestaansmiddelen laat gelden enig bewijsstuk dient aan te brengen inzake de wijze waarop hij zijn leven praktisch organiseert en poogt cursussen te volgen om effectief van een recht op verblijf te kunnen genieten en in regel dus niet kan worden verwacht dat een burger van de Unie stukken ter staving van de wijze waarop hij het volgen van studies in het buitenland met een verblijf in België combineert bij zijn aanvraag voegt.

De eerste overweging in de bestreden beslissing is niet afdoende en verzoekster voert terecht aan dat indien verweerder aanvullende inlichtingen wenste, nadat zij reeds stukken had voorgelegd waaruit blijkt over welke inkomsten zij beschikt, het hem toekwam deze inlichtingen op te vragen en hij door dit niet te doen het zorgvuldigheidsbeginsel miskende.

De Raad merkt verder op dat het tweede motief in de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden de vaststelling is dat de bestaansmiddelen van verzoekster lager zijn dan “*het inkomsten-niveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend als persoon met gezinslast*”. Hierbij wordt benadrukt dat zij een echtgenoot ten laste heeft. Verzoekster wijst er evenwel op dat verweerder is voorbijgegaan aan het feit dat haar echtgenoot “*eveneens over inkomsten beschikt ingevolge zijn professionele activiteiten*”.

In het inlichtingenformulier van 18 november 2014 met betrekking tot verzoeksters echtgenoot dat is opgenomen in het administratief dossier is uitdrukkelijk aangegeven dat deze laatste een zelfstandige is die een eigen online designzaak heeft in Canada en dat hij over een inkomen van ongeveer 20.000 euro per jaar beschikt. Verweerder heeft hiermee geen rekening gehouden en is uitgegaan van de veronderstelling dat verzoeksters echtgenoot te haren laste was en heeft op basis van deze veronderstelling – die geen steun vindt in enig stuk en die strijdig is met de inlichtingen waarover hij beschikte – de inkomsten van verzoekster, die volgens verweerders berekening 1050,26 euro per maand bedragen, als onvoldoende gecatalogeerd.

Bovendien moet worden geduïd dat het loutere feit dat verzoekster eventueel niet over voldoende inkomsten zou beschikken om een andere persoon ten laste te nemen niet impliceert dat automatisch kan worden gesteld dat zij geen beschikker van voldoende bestaansmiddelen is in de zin van artikel 40, § 4, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Voormelde bepaling stelt immers slechts dat verzoekster dient aan te tonen dat zij *“voor zichzelf”* over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat zij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt.

Het tweede motief ter onderbouwing van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden is gebaseerd op een onzorgvuldige feitenvinding.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing tot weigering van verblijf is gebaseerd op vermoedens en foutieve veronderstellingen en verzoekster derhalve kan worden gevolgd in haar standpunt dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden is genomen met miskenning van het zorgvuldigheidsbeginsel en deze beslissing het gevolg is van een manifeste beoordelingsfout.

Aangezien de eventuele gegrondheid van de andere onderdelen van het middel niet tot een ruimere vernietiging kan leiden dienen deze niet te worden onderzocht (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

4. Kosten

Gelet op het feit dat een van de bestreden beslissingen dient te worden vernietigd, past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 8 mei 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden wordt vernietigd.

Artikel 2

Het beroep tot nietigverklaring gericht tegen de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 8 mei 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten wordt verworpen.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig september tweeduizend vijftien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK